

Kjønnsforskningens ideologi

Jon Kvalbein, Dagen 4. mai, 2010.

Harald Eias programserie "Hjernevask" gav et avslørende bilde av norsk kjønnsforskning. Men fikk programmene klart nok frem den ideologi og agenda som gjennomsyrrer denne forskningen? Interessant er det at når Aftenpostens A-magasin 30. april ønsker å intervju Jorunn Økland, lederen for Senteret for tverrfaglig kjønnsforskning, er hun betenkt ved å åpne dørene. Etter kritikken i kjølvannet av TV-serien ønsker hun nå å få mer biologiske synspunkter inn i forskningen. Mest interessant er imidlertid hennes innrømmelse av at hun ikke vet hva en kjønnsforsker er: "Ambisjonen min som senterleder er å finne ut hva en kjønnsforsker egentlig er. Men jeg vet ikke om jeg finner svar."

Det er da oppsiktsvekkende om staten i årevis har gitt store økonomiske bevilgninger til en forskning som man ikke vet hva er. Kan hende er det snarere slik at man nå ønsker å skjule for offentligheten den ideologi og målsetting som har preget store deler av denne virksomheten.

Den første boka i serien "Kjønnsstudier" het "Når heteroseksualiteten må forklare seg" (2007). Boka er redigert av kjønnsforskerne Trine Annfelt, Britt Andersen og Agnes Bolsø. Jørgen Lorentzen er medlem av redaksjonen for bokserien. Det var han som i Eias TV-program reagerte imot andre forskeres påvisning av biologiske forskjeller mellom de to kjønn med å si: "Da ser vi kjønnsforskere rødt." Boka retter et kritisk blikk mot et samfunn som har gjort seksualitet mellom mann og kvinne (heteroseksualiteten) til det naturlige. I innledningen til boka får vi vite at normer ikke finnes i kraft av seg selv. De er kulturelle konstruksjoner. Kulturen skaper og reproducerer den forestilling at kjønn og heteroseksualitet er noe naturgitt. Dette bildet ønsker de som kjønnsforskere å rive ned. De vil endre vår virkelighetsforståelse.

Vi leser i boka: "Den poststrukturalistiske teorien virket befriende for skeive akademikere og aktivister ved inngangen til 1990-tallet. Kombinasjonen kjønns- og seksualitetsforskning eksploderte som felt internasjonalt. Her ble bevilget større forskningsressurser. Kjønnsforskningsprogrammene (1997-2001, 2001-2007) og andre programmer i Norges forskningsråd ga mange forskere mulighet til å arbeide med skeive perspektiver. Denne boken er også et resultat av forskningsrådets finansiering av kjønnsforskningen."

Vi får vite at et flertall av bidragsyterne i boka er inspirert av "queer teori" (skeiv teori), som nettopp ønsker å rive ned våre forestillinger om kjønn, seksualitet, ekteskap og familie. Boka har en tydelig politisk agenda. Det er ikke tilfeldig at den ble utgitt i forkant at Regjeringens forslag til ny ekteskapslov og bioteknologilov. Kjønnsforskernes politiske målsetting kommer tydelig frem i forordet: "Fortsatt er det mangel på like rettigheter. I dagens Norge er lesbiske og homoseksuelle unntatt fra retten til assistert befruktning, adopsjonsrettigheter og ekteskap." Sammenhengen er tydelig. Siden kjønn bare betraktes som en kulturell konstruksjon, er det hipp som happ om man gifter seg med en med samme eller motsatt kjønn. Om et barn har mor og far eller to mødre spiller ingen rolle, når denne kjønnsideologien legges til grunn. I Norge har denne tenkningen fått gjennomslag i den nye ekteskapsloven.

Klassekampen 14. oktober skrev Klassekampens vitenskapsjournalist Bjørn Vassnes: «En forskning som ikke er i stand til å møte kritikk, er ingen forskning, men en ideologi. Samtidig som forskningen mer og mer foregår i et lukket rom, ser vi at båndene mellom forskning og myndigheter blir sterkere. Mye av kjønnsforskningen er finansiert av offentlige organer som vil ha ryggdekning for sine (politiske) tiltak. At kjønnsforskningen ikke er spesielt fri, vises i det faktum at den sjelden kommer med resultater som går imot offentlig likestillingspolitikk.»

Er det ikke nå på tide at politikere tar et åpent oppgjør med denne ideologien? Burde ikke KrF gå i fronten, ikke minst i en tid da folk flest begynner å erkjenne hvor misvisende og forførende denne tekningen er?